

VÄINÖ RAITIO

Neljä värirunoelmaa pianolle

Four Colour Poems for Piano

Op. 22

Haavan lehdet – Aspen Leaves

Punahattaroita – Red Cloudlets

Kellastunut koivu – The Yellow Birch

Auringonsavua – Haze

M051

Modus
Musiiikki

VÄINÖ RAITIO

NELJÄ VÄRIRUNOELMAA PIANOLLE

Op. 22

*FYRA FÄRGDIKTER
FÖR PIANO*

*FOUR COLOUR POEMS
FOR PIANO*

<i>Haavan lehdet</i>	3
<i>Asplöv Aspen leaves</i>	
<i>Punahattaroita</i>	7
<i>Röda molntappar Red Cloudlets</i>	
<i>Kellastunut koivu</i>	10
<i>Den gulnade björken The Yellowed Birch</i>	
<i>Auringonsavua</i>	14
<i>Solrök Haze</i>	

M51

NELJÄ VÄRIRUNOELMAA PIANOLLE

FYRA FÄRGDIKTER FÖR PIANO

FOUR COLOUR POEMS FOR PIANO

Haavan lehdet

Asplöv Aspen Leaves

Allegro

VÄINÖ RAITIO op. 22 n:o 1

p possibile e leggiero

3

5

8va

7

cresc.

f

Punahattaroita

Röda molntappar Red Cloudlets

Poco adagio (♩ = 48)

op. 22 n:o 2

The first system of the score consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with a series of chords and intervals, marked with a *pp dolce* dynamic and a hairpin crescendo. The lower staff is in bass clef and contains a simple accompaniment of chords. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 4/4. The system concludes with a *dolcissimo* marking and a hairpin decrescendo.

The second system begins with a measure rest of 3 measures, indicated by a '3' above the staff. The upper staff continues the melodic line with a *con tinto ppp* marking. The lower staff provides a rhythmic accompaniment with chords. The system is characterized by long, sweeping phrases that span across both staves.

The third system continues the musical development. The upper staff features a melodic line with a *sosten.* (sostenuto) marking. The lower staff has a bass line with a *con sord.* (con sordina) marking. The system includes a first ending bracket labeled *8va* and a second ending bracket labeled *8va* in the bass clef.

The fourth system starts with a measure rest of 5 measures, indicated by a '5' above the staff. The upper staff contains a melodic line with a *pp* dynamic and a hairpin crescendo leading to a *poco* marking. The lower staff features a bass line with a *p* dynamic and a hairpin decrescendo. The system includes a first ending bracket labeled *8va* and a second ending bracket labeled *8va* in the bass clef. The system concludes with a final chord.

Kellastunut koivu

Den gulnade björken The Yellowed Birch

op. 22 n:o 3

Lento poetico

p *più p quasi celesta*

8va

(8va)

pp *leggierissimo* *pp*

8va

pp

VÄINÖ RAITIO (Sortavala 1891 - Helsinki 1945) opiskeli sävellystä Helsingin musiikkiopistossa 1911-16 sekä Moskovan konservatoriossa 1916-17. Hän kävi myös tutustumassa Berliinin ja Pariisin musiikkielämään 20-luvulla. Raitio sävelsi pääasiassa orkesteriteoksia, mutta myös oopperoita, kamarimusiikkia sekä joitakin piano- ja urkuteoksia. Hänen tyyllinen lähtökohtansa oli klassis-romanttinen. 20-luvulla hänen sävelkielensä muuttui jatkuvasti yhä modernistisemmaksi, minkä johdosta hänen teostensa saama vastaanotto viileni. 30-luvulla hän yksinkertaisti tyyliään, paitsi oopperoissa. Kuolemansa jälkeen Raitio on ollut lähestulkoon unohduksissa, joskin viime aikoina on ollut merkkejä hänen uudesta tulemisestaan.

Neljä värirunoelmaa pianolle kuuluu suomalaisen pianokirjallisuuden merkkiteoksiin, vaikka sitä ei tiettävästi koskaan esitetty julkisesti säveltäjän elinaikana. Tässä 20-luvun modernistisessä teoksessa yhdistyvät säveltäjän rakkaus pianoon, joka oli hänen instrumenttinsa, ja toisaalta orkesteriväreihin. Raition erittäin omaperäinen sävelkieli, joka on synteesi myöhäisromanttisesta, impressionistisesta ja ekspressionistisesta idiomista, näyttäytyy tässä kaikessa rikkaudessaan mitä tulee erilaisiin asteikkoihin, harmoniaan, kudokseen ja rekistereihin. Lyhyesti: erilaisiin tunnelmiin. Teoksen orkestraalinen kudus vaatii taitavaa pedaalin käyttöä sielläkin, missä pedaalimerkkejä ei ole. (Ks. myös Kommentit s. 20.)

VÄINÖ RAITIO (Sortavala 1891 - Helsingfors 1945) studerade komposition vid Helsingfors musikinstitut 1911-16 samt vid Moskva konservatorium 1916-17. Han bekantade sig också med musiklivet i Berlin och Paris på 20-talet. Raitio komponerade huvudsakligen för orkester, men skrev också operor, kammarmusik samt några piano- och orgelkompositioner. Hans stil var till en början klassisk-romantisk. På 20-talet blev hans tonspråk mera och mera modernistiskt, vilket ledde till att publikens intresse för hans musik svalnade. På 30-talet övergick han till en enklare stil, utom i sina operor. Efter sin död har Raitio närapå fallit i glömska, även om det under de senaste tiderna har funnits tecken på hans återkomst.

Fyra färgdikter för piano hör till den finländska pianolitteraturens mest aktningvärda verk, även om det veterligen aldrig blev uppfört i offentligheten under Raitios livstid. I detta modernistiska verk från 20-talet förenas tonsättarens kärlek till pianot, vilket var hans instrument, med hans kärlek till orkesterfärger. Raitios mycket personliga tonspråk, som är en syntes av senromantiska, impressionistiska och expressionistiska element, visar sig här i all sin rikedom beträffande olika skalor, harmonik, textur och register. Kort sagt: olika stämningar. Verkets orkestrala textur förutsätter en skicklig användning av pedalen, även där inga pedaltecken finns. (Se även Kommentarer s. 20.)

VÄINÖ RAITIO (Sortavala 1891 - Helsinki 1945) studied composition at the conservatoire in Helsinki 1911-16 and in Moscow 1916-17. He also spent some time in Berlin and Paris in the 20s. Raitio composed mainly for orchestra, but wrote also operas, some chamber music and a few pieces for piano and organ. He started as a classic-romantic composer, but in the 20s his musical language became more and more modernistic. A consequence of this was that his music was received with far less enthusiasm than before. In the 30s he simplified his style, except in the operas. After his death Raitio has sunk more or less into oblivion until recent times, where signs of new interest in his music have appeared.

Four Colour Poems for Piano is one of the most remarkable works of the Finnish piano literature, although it has never, as far as known, been performed in public during the composer's lifetime. In this modernistic piano suite from the 20s Raitio's love for the piano, which was his instrument, combines with his love for orchestral colours. Raitio's highly personal musical language, a synthesis of late romantic, impressionistic and expressionistic elements, appears here in all its splendour as to different scales, harmony, texture and registers. In short: different atmospheres. The orchestral texture of this work necessitates a very skilled pedalling even there where no pedal marks occur. (See also Commentary p. 20.)

